

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

—Obriu que volém entrar.
 —Per ara no podém rébre.

REUNIÓ DE GOSSOS.

Un perdiguer troba á un galgo al mitj de la Rambla: tots dos van ab lo corresponent murrió, com que pertanyen respectivament á un d'aquells cassadors que mes s'estiman lo gos que la dona, y entaulan la següent conversa per entremitj del fil-ferro d'aquella especie de *pajarera* petita:

—Ola, *Cipayo!*...

—¿Que tal *Mugarrinyas?*

—¿Quin'hora senyala 'l rellotje del Liceo? ¿No son las tres?

—Just: l'hora de la reunió á la plassa de Catalunya.

—Hola que també has rebut l'avis?...

—No faltava mes.

—Anémhi donchs?

—Andansa.

Y tras... tras... tras... ab quatre brincos s'hi deixan caure.

Plena 's trobava l' inmensa plassa, d'aquestos fiels amichs del home, de totas midas y de totas castas. Lo xato y garrell bulldock, lo xino pelut y esquilat de mitj cos en avall, lo perdiguer de las penjantas orelles, lo rissat de Terra-nova, lo espavilat gos d'aygua, lo roig cuniller, lo sapat mastí, l' aspre gos de presa, ab altres cent varietats y mesclas, s'oloravan amistosament, com si entre aquestas bestiolas s'hagués realisat lo qu'entre 'ls homes es encare un somni: l' agermanament dels pobles y l'unió fraternal de totas las rassas.

Un murmuri natural en tota reunió no oberta encare, ressonava per l'espai: qui no parlava entre-mitj del fil-ferro ó de la corretja del murrió, obria la boca, respirant ab precipitació y trayent un pam de llengua.

Per últim s'enfilá sobre una gran pedra ar-reconada á la paret, un inmens gos de carnicer, que duya una esquella al coll prenent l'actitut de president, y mes avall un d'aquells bellugadissos de casta inglesa y color de plom, que per la seva flexible elegancia fou nombrat secretari per unanimitat.

Lo president remená 'l coll, soná l'esquella y nasqué un silenci sepulcral.

—Estimats germans, digué: l'objecte de reunirvos es discutir sobre las lleys que 'ls homes ingrats acaban de dictar en contra nostre, y veure las determinacions que havém de pendre. Com jo soch gos de mes bonas mossegadas que paraulas, faig punt final y qui mes hi sápigá que mes hi diga.

Un gos carlí: ¿Ja tenim lo permís de la autoritat per reunirnos?

Varias veus:—Fuera carcundas!... Fuera carcundas!...

Lo president (cop de campana). Entenga l'interpelant que som gossos y no som homes: no vulgui rebaixarnos tant, fins al punt d'haver de demanar permisos....

Varios: Bien... bien!

Lo carlí se'n vá ab la qua entre las camas.

Un gos falder: Senyor president: com que jo soch pulit en totas las mèvas cosas, desitjaria que 'l secretari llegís un á un los articles de las disposicions, y aixís podriam discutirlos ab tota solemnitat y ordre complet.

Lo secretari: «Article primer.—L'autoritat local publicarà ab frequència instruccions populars en las quals se manifestaran los sintomas que indican lo comensament de la rábia en un gos y 'l modo de preservarla.» (Murmulls).

Una veu: Demano que 's diga á la autoritat que restableixi las *cubetas* dels sabaters.

Un altra: La rábia neix d'insults com lo que se'ns fá.

Grans alarits: lo president remou l'esquella.

Un gos de Terranova pren la paraula:

Senyor President, germans: la rábia es una malaltia com qualsevol altra: ja que som fidels siguem franchs, y no 'ns avergonyim de confessar una falta que no depen de nosaltres. Si 'ls homes, tant sabis, busquessin un modo de prevenirla, una vacuna especial, no haurian de teme nostras mossegadas.

¿Pero basta la rábia pera que 'ns persegueixin? Llavors dirigimnos á nostres butxins y di-

guémlosi:—¿Qué! ¿No n'hi ha entre vosaltres de mes rabiosos que'l que mes ho estiga de nosaltres? ¿No? ¿Y donchs que vol dir la guerra-civil que fá quatr'anys que veniu sostenint? ¿Qué vol dir aquesta falta de llibertat que 'us imposéu? ¿Qué aquest canviar de governs y de sistemas, aquest malestar, aquesta repressió, y aquest contínuo queixarse? Quan vos haguéu curat vosaltres, podréu pensar ab nosaltres: d'altre modo, no.

Grans aplausos. Lo secretari vá llegint:

«Article segon.—Tots los gossos residents en aqueix districte municipal, deurán pagar una contribució anual, la qual será mes crescuda pels mascles.»

Un vino molt lúbrich: Aixó está bè... aixís hi haurá gran abundancia de femellas.

Un cuniller: Si: y mes mascles al canyet. En nom de la sobrietat, de la castedat y de la puresa de costums, reclamo contra aquesta resolució.

Lo secretari: «Article tercer.—Igualment deurán dur los gossos murrió tot l'any y un collar en lo qual hi haurá lo nom del amo, y 'l número que l'hi haja tocat en lo registre municipal.»

Un de casta inglesa: ¿Y la llibertat á la inglesa? ¿Y la idependencia individual?.... ¿Fora murrions! ¿Abaix los collars, y 'ls retols y 'ls números y 'ls registres! ¿Abaix totas las trabas!

Lo secretari: «Article quart.—Tots los gossos que no compleixin las anteriores disposicions, serán agafats y portats á un dipósit, en lo qual estarán quatre dias, y si dintre aquest temps no acudeixen á buscarlos, serán dats als metjes pera 'ls seus experiments ó hè morts en lo mateix dipósit y cremats en un lloch lluny de la ciutat.

Crius de per tot arreu:—¡Horror! ¡Terror! ¡Furor!... ¡Infamia!.. ¡Iniquitat!.. ¡Injusticia!... ¡Barbarie!...

Una gossa: Com se coneix que no saben lo que costa de parir un fill!

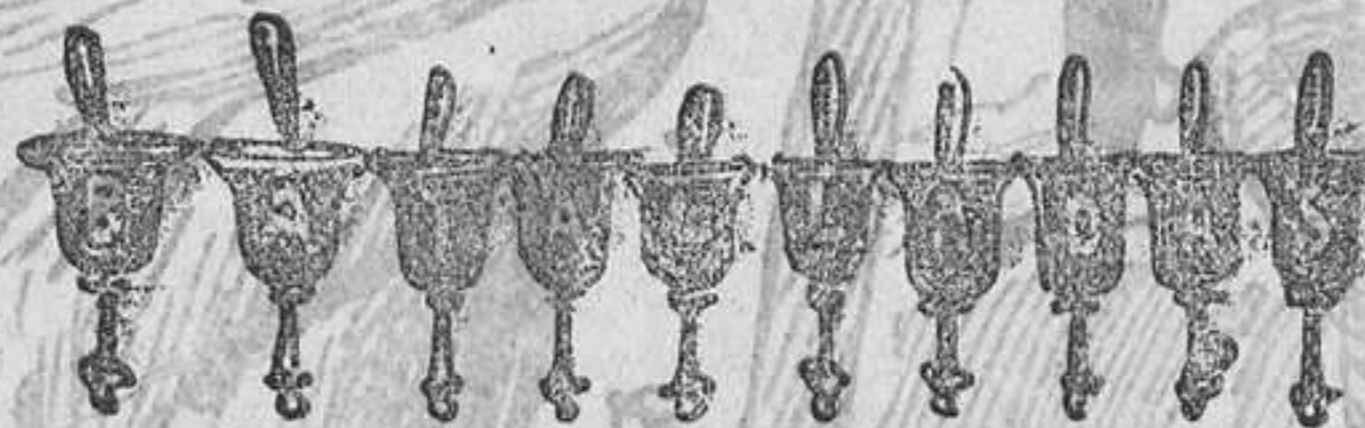
Campanadas de la presidencia.

Lo president: Ja hi dit, amats germans, qu'era mes aviat gos de bonas mossegadas que de paraulas. Ab aixó ¿penséu com jo que la millor resposta es confiar als ullals la resolució de aquest problema?

Varios: Si... si... (Entusiasme general; caps á fora del murrió, salts d'impaciencia, bocas obertas, llenguas cargoladas, remenaments de qua, etc., etc.)

Un perdiguer dominant l'esbalot:—No 'us deixéu dur del entusiasme y aprenéu de mí á reflexionar. ¿Héu olvidat, germans, en quin país estém? Pues estém á Espauya, la gran terra pera pendre resolucions y no cumplirne cap. ¿Y creyéu que l'amenassa que se'ns fá, será una excepció de la regla? De cap manera. Apa donchs; no amohinar-se, atiparseforsa... y sobre-tot ojo ab las bolas!

Se divideixen las opinions; cansat lo president de remoure l'esquella, baixa de la pedra: lo secretari desfila ab los papers á la boca y la reunió termina, com si fos una sessió de Corts espanyolas.

Una pregunta als carlins:

¿Si 'ls pobles del Llobregat, Molins de Rey, Sant Feliu, Cornellá, Sant Boy, Martorell, Rubí, Papiol y cent altres tots lliberals, tots enemichs acérrims del carlisme estiguessen armats, vos atreviriau á baixar com héu fet, fins als bigotis de Barcelona, robant, incendiant y devastant, mentres esperávau l'arribada de las columnas?

En cas afirmatiu ¿per qué no 'u féyau, llavors que segons diuhen estava en *alsa*, y ho héu fet are, que segons diuhen anéu de *capacaygada*?

Aténguin que aquesta pregunta vá als carlins y no á la actual situació.

La Correspondencia 'ns fá saber que 'ls capellans que son ab los carlins no cobrarán.

En los temps d'are, una aclaració tant important era fins á cert punt necessaria, per mes que sembli naturalment que'l que té'l dret de *ferse 'ls seus*, no puga tenir lo de cobrar mes que ab *unasas de plom*.

Un periódich partidari del actual ordre de cosas dirigeix al govern la següent descarga:

«Lo senyor Cánovas está classificat pels seus amichs entre 'ls homes d'Estat, la mes alta qualitat del qual consisteix en preveure 'ls aconteixements. ¿Ha justificat en aquesta ocasió lo calificatiu de home d'Estat?

»No ho creyém pas aixís y 'l Sr. Cánovas no déu ofendre's per xó, perque no tots tenim l'obligació de ser grans homes. Lo geni no es cosa vulgar y fácil de adquirir: no 's troba en los llibres ni en la meditació: no basta ser eminent advocat, ni orador, ni literat: aquestas qualitats, apreciables en la vida ordinaria, en los salons y en las academias, poden ser completament inútils en lo govern, ahont un *adarme* de sentit comú, val mes que una arroba de ingeni.»

Lo país s'adorm de gust al acort d'aquestas armonias ministerials.

Un periódich francés diu que al Terso l'hi ha sortit un competidor, titolat *el conde Blanco*.

Espanya es la terra de la rutina.

¿Hi ha un fabricant d'espolsadors que 's guanya la vida? Donchs estiga segur que al cap de quinze dias ja 'n tindra un altre que l'hi farà la competencia.

Las barbaritats que han comés las bandas carlistas en Molins de Rey, son horrosas.

Lo tracte que en lo vapor que 'ls dugué aquí vá dispensarse als carlins presoners en Miravet, fou afectuós y amable.

Ja fá temps que la guerra se'ns figura una barreta de ferro, pegant sobre una gran pesa de fusta: com aquesta es fusta, per grossa que siga sempre s'osca.

¿Sucehiria aixís si fos de ferro també?

Varem deixar la senmana passada lo castell de Miravet acariciat per l'artilleria liberal.

Aquesta senmana ja es nostre y 'ls seus defensors, presos en Montjuich.

Parets de un castell caygudas
joguinas dels soldats son:
las baterias vensudas
son ilusions ¡ay! perdudas
de Carlos seté 'l ximpron.

Diu que la comissió de notables admet los drets individuals menos lo de manifestació.

Y aquesta comissió que's diu de *notables* admet també lo dret á la *modestia*?

Vegin: ningú ho diria.

En Alcora 'ls carlins han mort á cops de sabre á un pobre noy que duya un plech del govern.

Recomaném l'indult pera 'ls autors d'aquesta atrocitat.

Mentres los voluntaris, fills de la llibertat defensavan Molins de Rey á costa de sas vidas, lo diari *La Independencia*, fill de la llibertat tambe, era suspés per tres mesos.

Sentim en l'ànima aquestas medidas aplicadas á un periódich, que tants bons serveys ha prestat á la bona causa.

També mentres los carlins atacavan á Molins de Rey, per primera vegada, dormian en un barco del port que l'endemá havia de durlos cap á Italia, los generals liberals Palanca y Ripoll.

Nos limitém á fer notar contrastes y res mes.

PER SAN PERE, FOCHS.

LLETRETA.
 ¡Deu meu! Quin bullici
 Ne regna per tot!
 Los fochs qu' ens engueren
 Ne saltan xicots:
 Petardos se senten,
 Cohets van á vols.....
 Es nit de San Pere.....
 Per San Pere, fochs.

He anat á la fira,
 No sé si per sort:
 He vist una noya
 Mes maca qu' un sol:
 M' ha encés sa hermosura
 Lo foch del amor.....
 Avuy es San Pere.....
 Per San Pere, fochs.

De nom me dich Pere,
 Tronat estich molt,
 Y dech de cigarros
 Ja quatre caixons,
 Perque 'ls amichs cremin
 Cigarro d' arrós.....
 ¡Malhaja aquest ditxo,
 Per San Pere, fochs.

Avuy qu' es San Pere,
 De juny vinlinou,
 Se diu qu' á montanya
 Hi ha hagut una acció:
 Certer, á 'ls carcundas
 N'anaba lo plom...
 Aixís ja m'agrada:
 Per san Pere fochs.

Avuy qu' es la festa
 Del ex-Pescador,
 Tot foch ne respira,
 Hi ha flamas per tot;
 Tot crema, tot poria
 Lo clásich ardor,
 Perque vritat siga;
 Per San Pere, fochs.

Mes... passa San Pere,
 E igual estich jo...
 Ahir pelon n'era.....
 Y'm quedo pelon.....
 ¡Encar' dura aquesta
 Fatal.... situació!....
 ¿Per que hi ha aquest ditxo:
 Per San Pere, fochs?

ROCH ROCA Y ROQUÉ.

Un llegint lo diari:
 —«Jovellar está fortificando á San Mateo.»
 La seva senyora:
 —Vaja Matéu: que siga l' enhorabona, que
 are si que al teu patró no podrà acostárseli cap
 carlí.

Lo bisbe d'Urgell ha disolt la diputació car-
 lista.
 Los ajuntaments carlistas nombrats pèl bis-
 be Caixal no han volgut pendre possessió de
 son destino.
 Aquestas dugas noticias donadas en un mateix
 dia, demostran que la causa carlista aviat
 estarà mes remanada y tindrà mes colors que
 una payellada de xanfayna.

Lo dia 26 de juny diu er Brusi que vá ha-
 verhi una reunió ó sarao en los salons de la
 Presidencia del Consell de Ministres.
 Traslado als impertinents que diuhén que 'l
 dret de reunió está cohibit per l' actual govern.
 Ja 'u saben: ni 'l de reunió... ni 'l de sa-
 rao, vulgo patacada.

Lo mateix Brusi diu que avants de la revo-
 lució no podian darse reunións d'aquestas, per
 no haverhi locals á propòsit; pero que 'ls revo-

lucionaris van moblar ab molt lujo lo palau de
 la Presidencia, y que are la cosa vá d'alló
 mes bè.
 Encare que no 'u dignés lo Brusi ja sabiam
 que era de revolucionaris aixó d' aixecar la
 llebra y de bons conservadors lo ficársela al
 sarró.

DESENGANY.

—Antonieta... —Pere ¡estigas!
 —Donchs escolta... —Re 't diré.
 —¿Què teus noya? —No tinch ré.
 —Vaja tonta... —Res me digas.
 —¡Qu' enfadada! —Y ab rahó.
 —Y ¿qui hó causa? —¿Qui? L' Aleix.
 —Ton promés? —Aquest mateix.
 —Que t' ha fet? —Es un bribó!
 —¿Perque doncas... —Re 'n sabia...
 —¿Qu' es casat? —Oh! No: aixó nó!
 —¿No t'estima? —Y ab passió.
 —T' han dit donchs... —Aquest mitj dia...
 —Pero qué? —¡Noticia trista!
 —No t' entench... —Vaja es molt brut!..
 —Que t' han dit? —He sapigut...
 —¿Qu' es un lladre? —Qu' es ¡carlista!!
 ROCH ROCA Y ROQUÉ.

Lo dilluns á tres quarts de onze nou terre-
 moto, encare que mes lleuger que 'l de dias
 endarrera.

¿Volen sentir las conversacions que oca-
 sioná?
 Un de la situació: Casi es hora de que pujin
 los moderats: aquests ruidos subterráneos no
 indican res de bó.

Un apotecari: Noy: fes una carga de medici-
 na d' espant.
 Un gamdul: Si tothom se llevés á las 12 com
 jo, ningú se'n hauria adonat.

Un dels nostres: De 'n mica en mica progres-
 sarem fins á convertir l' Espanya ab l'Oc-
 ceania, ahont cada dia n'hi há.

Deyá un tal Blégui á en Bernat:
 —Ja comenso á estar cansat
 de que hi haja tanta guerra.
 ¡Pobre Espanya! Vá per terra
 ab tan mort y assassinat!
 —¡Bah! per xó ray senyor Blégui,
 digué ab gran calma en Lernat,
 si es cert que 's troba cansat
 prengui un tamboret, y seguí.

U. R.

Lo mestre de sempre:
 —A veure noy, ¿qui 's vá encarnar?
 Lo noy:
 —A casa per la festa major.
 —¿Cóm s' enten?
 —Com que varem matar un bé, la mare vá
 dir que ja estavam encarnats de tanta carn.

Are que que vé 'l temps de la fruyta, vegin
 lo que 'ls semblan las següents preguntas so-
 bre la mateixa.
 ¿Quina es la fruyta que 's clava sense pun-
 xas?—La castanya.
 ¿Y la menos cristiana?—La m'ra.
 ¿Y la que s' agafa sense necessitat d' anar
 al arbre?—La pinya.
 ¿Y la que deixá sense paraula?—Lo pebrot.

A la comissió dels notables que tant se des-
 viu per trobar una constitució robusta, un dels
 nostres favoreixedors los hi recomana la de un
 pagés de la montanya.

Se créu que no l' acceptarán, perque aixó de
 regar la terra de suor fá molt pagés: pero molt
 poch notable.

GOIG Y DOLOR.

SONET.

Los diáfanos vels romp de la aurora
 al véure't Febo en fresca matinada:
 purs aljofars ostenta la rosada,
 y ab sas galas millors s' adorna Flora.
 De las aucellas la munió canora
 unint sas dolsas véus en la enramada,
 al murmuri del aura enamorada
 ab jolius cants t' aclama per senyora.
 Tot riu: tot vá de festa en la natura,
 al mirarte... L' unánime alegría
 torban sols mas patéticas querellas:
 ¿Cóm jay! no haig de gemir, gentil criatura,
 si en mitj del esplendor rioler del dia
 los ulls de poll m' están fent veure estrellas?

TARAVILLA.

¿Qué es monarquia constitucional y parla-
 mentaria?

Segons lo corresponsal A. del Brusi, es la
 que posa lo govern de las naciones en mans dels
 mes dignes y capassos.

Després de aquesta definició hém comprés
 tot desseguida, la noble aspiració que al pas-
 sare al bando situacioner ha guiat á D. Sal-
 vador Corrons, conegut marxant d' ulleras y
 óptich de la Real casa.

A un pobre mestre vaig dir:
 —Als cegos á Barcelona
 la gent molta cosa 'ls dona.—
 ¡Quanta fam degué tenir,
 que bèn resolt y amatent
 vá respóndrem:—Fora embulls
 jo corro á treure 'm los ulls
 y cap allá falta gent!

L. r. C.

Entre amichs:
 —Avuy es per mí un dia felís.
 —¿Y perquè?
 —Home: hi ha corrida de toros.
 —Y per xó 's felicita?
 —Si senyor.
 —Donchs creuria que á mi no m' agradan
 gens?
 —Que m' explicarà: quan era solter no 'n
 deixava cap.
 —Oh! com qu' are soch casat, ja 'ls tinch á
 casa 'ls toros.

Los directors de l' Epoca y de l' Espanya Ca-
 tólica s' han desafiát.
 ¿Han vist may á dos gossos volent menjar
 en un mateix plat y disputarse un mateix tall?
 Donchs es aixó.

CANTARELLAS.

¿Vols que 't diga nena maca
 perque cantas tot lo dia?
 Donchs es perque no has llegit
 la cigala y la formiga.
 Que sempre partits te surten
 diu ta mare á tot arreu:
 ¡Vet' aquí perque no 't casas!...
 Tu voldrias un sancer.

P. M.

¿Com es que dius que ta mare
 fá 'ls ulls grossos venint jo?...
 Que no véus que cada vespre
 mentres festejem s' adorm?
 Si com t' han dit molt sovint
 fossen tas llágrimas perlas,

E. X.

tant sols per fer-te plorar
jay pobres de tas costellast!...

L. T. C.

L' altre dia vares dir-me
si lo teu cantar m' es grat...
Tant m' ho es que aixis que cantas
penso que á casa linch gall.

N. T.

CUENTOS

Un capellá ajudava á ben morir á un heretje y l'hi deya:

—Convertitus y no tinguéu por, que Deu no vol mes que 'l cor de las personas.

A lo qual l' altre tot acabantse, l' hi respongué:

—Lo cor... lo cor... y las freixuras que las dona á las sibecas?

Hi havia en un café una gran disputa entre uns joves, sobre'l diner.

De ruina de las familias, de causa de que'ls millors cors s' enpedernissen, d' esclavitut del home, de font de tota classe de desgracias no' l en deixaren.

Per últim, un que comprengué que lo que'ls feya parlar d' aquell modo era no dur un céntim á la butxaca, s' aixecá y digué:

—Señores: pido la palabra para defender á un ausente.

EPIGRAMAS

Lo professor don Roman
es home molt singular,
se mata per explicar
y després mata explicant.

R. B.

Eran set ó vuit companys
y entr'ells un de paperer,
que á forsa de grans afany
un teatre varen fer
que 'ls causá molts desenganys.

Sent á repartir 'l papé
al paperer l' hi van dir:
—Eyl Pau quin paper vols fe?
—Ayl jo paper de moli
que' es lo que se fer mes bè.

B. M. O.

—Te agrada rebre algun cop
diu á la Sió en Magi?
—Cops, no, respon: *palos* si
dels que 'n diuen de Jacob!

F. LL.

Mama això, mama això altre
diu á sa mare la Paula:
al sentir-la m' esgarrifo,
sempre mama, sempre mama!

C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat endavinallas ó xaradas dignes d' insertarse los ciutadans Pere Botero, Ralip, Un ganxel, D. Crispin y C.^a, Somia truytas, Dos flautins destrempts, Dos fills de Catalunya, Delicat de 'n Tendre, Frere llech y Denteta.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedau mencionats, no poden insertarse per fluxas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Aprenent de P. Matalassé. La forma molt bè: hi falta salero y xispa.—S. M. M. Ja ho haurá vist.—Papanatas. Idem, idem tot lo que podiam.—G. la poesia fora grupos ja no es tant espontánea com las últimas que l' hi hem insertat: busqui novetat y no fassa gimnástica de rima.—R. R. y R. La semana passada vá quedar compost per aquesta: ve' hi aquí la falta de contestació: tot lo que 'ns envihi ho admetrem ab molt gust.—Dos sibochs: insertarem una pregunta.—Estudiant de Cervera. Idem, idem.—Prussia catalá. Idem respecte algunas.—Perico Matalassé No s' estranyi may de lo que 'ns manifesta: que devegadas hi ha circunstancias que disturban nostres desitjos.—Desahogat. Hi anirà l' anagrama y un geroglífich.—Llargandeixet. Y lo seu també, lo mateix que 'l quento.—Pere Llonsa. Ho consultarem ab lo Fiscal, y si 'ns diu que no, á fé 'ns doidrá perquè es molt cayo.

—Diccionari Petit. Encare hi pensa? Home déixis' ho corre y envihiu cosas ben bouicas.—Sanequis. Insertarem lo problema.—Pere Botero. Y alguns epigramas y cantarelles de vostre.—Ralip. Idem, quasi tot lo que 'ns envia.—Dos flautins destrempts. idem, idem.—Ciutadans R. D., Puig gros, Frascuelo II, Narud, Tenorio de Terrat, Francisca Daurada, Dos peixets, Somia Truytas, Mico-filós, Ferrer de Tall, Sabir y Un home pelit: lo que 'ns envian no vá prou iis: per lo tant ho deixarem per un altre dia.—Dos fills de Catalunya. Insertarem molta cosa de lo que 'ns envian.—Vicentó. Aqueta semana no mes que la cantareilla.—Mal-catalá. L' hi agrahim son bon recorri: no mes hem considerat propi per la Campana un sueto.—Delicat de 'n Tendre. Hi anirà anagrama y pregunta.—A. de la Figue. Idem salt del caball.—Juan Llech. Idem quasi tot lo que 'ns remet.—Denteta. Idem, idem.—A. T. O. Aprofitarem algun epigrama.—Novici. Las fugas y l' anagrama bè.

SOLUCIONES

que corresponen á lo insertat en lo últim número de la Campana.

1.ª FUGA DE VOCALS.

Deu castigá á Faraon
ab la plaga dels mosquits,
y aze'ns castiga á nosaltres
ab la plaga dels carlins.

2.ª FUGA DE CONSONANTS.

La Paca nana rara
vá anar al ball
á ballar la sardana
ball catalá

3.ª ANAGRAMA.—Curta.—Curat.—Turca.—Truca.

4.ª GEROGLIFICH-PROBLEMA.—12 mesos=1 any.

5.ª TORTURA CEREBRAL.—Un cigarro.

6.ª PREGUNTA 1.ª—Massa-net.

7.ª PREGUNTA 2.ª—Cel.

8.ª XARADA 1.ª—Car-te-ra.

9.ª XARADA 2.ª—Fos-cas.

10.ª ENDAVINALLA.—6.

11.ª GEROGLIFICH.—Comptes nous barallas vellas.

Han endavinat tolas las soluciones, Xifre M. M.: tolas menos la 2, Puig gros: menos las 2 y 7, Denteta, Papanatas y Dos escamats: menos las 2 y 5, Frere llech: menos las 2 y 8, Aprenent de Perico Matalassé: menos las 2 y 6, Delicat de 'n Tendre: menos las 2, 6 y 7, Dos fills de Catalunya, Frascuelo II y Un novici: menos las 2, 4 y 11, Dos sibochs: menos las 2, 4, 5 y 6, Estudiant de Cervera: menos las 2, 4, 6 y 11 Prussia catalá: menos las 2, 5, 6 y 8, Perico Matalassé: menos las 2, 6, 7 y 9, Juan Moscatell: las 1, 3, 4, 7, 9 y 10, Desahogat: las 1, 3, 4, 8 y 10, Diccionari Petit: las 1, 6, 8 y 11 Sanequis etc.: las 1, 2, 8 y 11, Tenorio de Terrat: las 1, 5, 6 y 7, Dos peixets: las 1, 3, 8 y 9, Dos flautins destrempts: las 1, 5 y 10, Pepet de Manresa: las 1 y 4, Somia truytas: las 1 y 11, Un enamorat: y finalment la 1 no mes, Bigoti de 'n Savalls y D. Crispin y C.^a

SALT DEL CABALL.

fa	po	gros	salts	a,	se	di	me
molt	nat	ri	san	un	molt	co	a
y	ho	cinch	ha	nos	a	nuts	a
do	co	me	en	mi	l'	ru	men
com	nar	á	de	vi	y	un	ja
mi	en	re	en	da	nuts	sá	mi
u	rat	vi	gué	per	es	vi	salt
da	Un	ve	pe	nat.	vol	ar	des

CÓMICH D' HORTA.

GEROGLIFICH.

KIT MODOS

T fortuna

DOS PARENTS DE LLUNY.

ANAGRAMA.

Te prima tot la persona,
segon tot es militar,
tercer tot hi ha en la montanya
y 'l quart tot es un déu fals.

Fá la gallina 'l quin tot,
se diu sext tot al brutal
y 'l últim tot es un sastre
de molta fama y bon tall,
set solucions, quatre lletras
á veure qui la treurá.

PERE BOTERO.

PREGUNTA ARITMÉTICA.

Quant es la meytat de mitj?

UN RECONTRA ETC.

FUGA DE VOCALS.

.l. M.c. .n m.c. m.c.
l. m.c. . n. m.e. m.c.
tr.y. s.g.n.s .n d.r.
v.s d. q..n.s c.s.s p.r.l.n.

CATANI.

FUGA DE CONSONANTS.

.i .o.. e..a. .é. .e..i.
.e.e .u .a.ei. .o .i.

UN NOVICI.

PREGUNTA HISTÓRICA.

¿Quin es lo personatge de la antigüetat, que á pesar de ser un burro era un sabi?

PROMÉS DE LA AMADA.

QUENTO-PREOCUPACIÓ.

Anavan dos estudiants per un camí. De repent un d' ells ensopega ab una pedra que sortia. L' altre per broma l'hi diu: *Demá á la mateixa hora hi trobarás un duro.*

Al dia següent passa pèl mateix puesto y jòh casualitat. ¿Qué dirán vosiés que vá trobarhi?

CHUNCHIMETE.

TORTURA CEREBRAL.

¿Pot una bestia mallada convertirse en riu? En cas afirmatiu ¿quin riu formarà?

DOS FILLS DE CATALUNYA.

XARADA

I.

Prima prima-dos-tres-quatre
un company meu fá molt temps,
y també hu quart-cinch-quarta
de molt bon nom y bons fets.
Hu-dos-terça hu un vici
que dos-cinch potser no té,
y mon amic al tenirlo
una tot té al costat seu.

PERE BOTERO.

II.

Un home que hu-dos al tot
tres hu-dos-quart vá baixar,
y tres-hu torna á marxar
á quart-prima ab son nebot.

UN BARRET VELL.

ENDAVINALLA.

Tu 'm tens lector, ¿pero com?
¿De dos modos? Jo no 'u sé.
Tu dirás... de una ja 'm consta,
bastant estranya si ets vell...
Y si 'm buscas pèl teatro
sens ser paper, soch paper.

CIRI TRENCAT.

(Las soluciones en lo próxim número.)

GRAN SALON DEL TEATRO DEL CIRCO. GRAN MUSEO HARTKOPFF.

Exposicion artística y científica, única en su clase. Horas de verla, de 10 de la mañana á 10 de la noche. = Entrada 4 reales.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.